

Arrest

nr. 185 457 van 18 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 30 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 september 2016.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2017.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid omwille van de gebonden bevoegdheid tot het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten die volgens de verwerende partij voortvloeit uit artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dient erop gewezen te worden dat de overheid wordt gezegd over een gebonden bevoegdheid te beschikken wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen, terwijl het gebruik van het woord “moet” in voormeld artikel 7, eerste lid niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet zelf uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden “(o)nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, zodat de gemachtigde zich er, alvorens het bevel te geven, hoe dan ook van dient te vergewissen of er geen verdragsbepalingen (waaronder het EVRM) zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. De Raad merkt op dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook zelf verwijst naar de invloed van een eventuele schending van hogere rechtsnormen. Voor zover deze verplichting op zich niet reeds zou volstaan om een gebonden bevoegdheid uit te sluiten, wordt nog opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet juncto artikel 74/14 van de vreemdelingenwet steeds een termijn dient –te bepalen. De beslissing aangaande de termijn om het grondgebied (vrijwillig) te verlaten kan dan ook niet los worden gezien en afzonderlijk bestaan van de beslissing tot verwijdering op zich, en omgekeerd. Uit voormeld artikel 74/14 blijkt dat de gemachtigde bij het bepalen van de termijn over meerdere appreciatiemogelijkheden beschikt, zodat niet kan aangenomen worden dat sprake is van een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. Daarnaast dient te worden benadrukt dat de gemachtigde, overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Noch artikel 74/13 zelf noch enige andere bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgesomde gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven en de in voormeld artikel 7, eerste lid opgesomde gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Zodoende heeft de verzoekende partij er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te betwisten die tot het bestreden bevel aanleiding hebben gegeven, ook al legt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen (binnen de voormelde grenzen) een verplichting op tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, en ook al moet bij de beoordeling van de middelen in voorkomend geval rekening gehouden worden met het feit dat van zulke verplichting sprake is (cf. RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit het bovenstaande blijkt dat de totstandkoming van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds een concrete beoordeling en appreciatie vergt, zodat zulke beslissing dan ook niet wordt genomen in de uitoefening van een gebonden bevoegdheid, maar wezenlijk discretionair is (cf. RvS 2 april 2009 (AV), nr. 192.198). Mutatis mutandis kan er ook niet automatisch van worden uitgegaan dat de door de verwerende partij vermelde eerdere (gewone) bevelen om het grondgebied te verlaten zonder meer uitvoerbaar zullen zijn. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij

wel degelijk over het rechtens vereiste belang lijkt te beschikken. De exceptie van de verwerende partij lijkt dan ook te moeten worden verworpen.

In een enig middel voert de verzoekende partij de onbevoegdheid tot het nemen van de beslissing en machtsmisbruik aan, en de schending van de artikelen 7, 58, 59, 61, 74/14, § 3, 1° en 4° van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Met betrekking tot de aangevoerde onbevoegdheid tot het nemen van de beslissing, het aangevoerde machtsmisbruik en de aangevoerde schending van de artikelen 58, 59 en 61 van de vreemdelingenwet dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hierop niet verder ingaat, zodat het enig middel in deze mate onontvankelijk voorkomt.

Daar waar de verzoekende partij in een eerste en tweede onderdeel van het enig middel kritiek levert op de motivering van de bestreden beslissing en stelt dat dient gemotiveerd te worden dat zij geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en dat de bestreden beslissing de mogelijkheid miskent om op basis van de documenten genoemd onder artikel 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet toegang tot het Rijk te verkrijgen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt welk belang zij bij dit betoog heeft. Zij laat immers na aan te geven op welke "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" zij meent aanspraak te kunnen maken en "welke documenten genoemd onder 1°" de gemachtigde over het hoofd zou hebben gezien. De daadwerkelijke motivering van de bestreden bevel, met name dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, betwist zij dan weer in het geheel niet. Met dit betoog kan de verzoekende partij een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de (materiële) motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk maken.

In een derde en vierde onderdeel van het enig middel gaat de verzoekende partij met verwijzing naar de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet in op de in de bestreden beslissing voorziene termijn van nul dagen om het grondgebied te verlaten. Nog los van de vaststelling dat artikel 74/14, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet wel degelijk uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid tot het opleggen van "geen enkele termijn", dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat niet blijkt welk actueel belang de verzoekende partij nog heeft bij haar grief. Sinds de betekening van de bestreden beslissing zijn immers reeds meer dan dertig dagen (zijnde de maximumtermijn) verstreken en het blijkt niet dat de verzoekende partij voor het einde van deze termijn het grondgebied heeft verlaten. Zodoende stelt haar kritiek op dit punt de verzoekende partij niet in staat enig nuttig voordeel te halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat de verzoekende partij steeds de mogelijkheid heeft om bij gemotiveerd verzoek om de verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten verzoeken conform artikel 74/14 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

3.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 Op 14 september 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 8 maart 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 1 september 2016 opgenomen grond, stelt zij dat zij geen antwoord gekregen heeft in de beschikking over het derde onderdeel van haar enig middel in haar verzoekschrift (inzake de Terugkeerrichtlijn). Ze stelt dat er geen antwoord is op het argument van de toegevoegde voorwaarde, evenmin als over het gegeven dat er zelfs niet een minimumtermijn van enkele dagen is voorzien in het bevel om het grondgebied te verlaten. Ze benadrukt dat er minstens een termijn had gegeven moeten worden.

3.4 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting het derde onderdeel van haar enig middel zoals uiteengezet in haar verzoekschrift ten dele herhaalt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat op dit betoog middels de beschikking van 1

september 2016 reeds werd geantwoord. Door te verwijzen naar de argumenten uit het verzoekschrift brengt zij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 1 september 2016 werd aangegeven. Waar de verzoekende partij meent dat zij geen antwoord heeft gekregen inzake haar middel met betrekking tot de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij naar artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn heeft verwezen in het kader van de door haar ingeroepen schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet waarbij ze de omzetting van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn bekritiseerde gezien de vermindering van de termijn tot vrijwillig vertrek slechts onder bepaalde omstandigheden mogelijk zou zijn. De Raad heeft echter in zijn beschikking van 1 september 2016 in dit verband vastgesteld dat niet blijkt welk actueel belang de verzoekende partij nog heeft bij haar grief zoals uiteengezet in onder meer het derde onderdeel van haar enig middel gezien dat sinds de betekening van de bestreden beslissing immers reeds meer dan dertig dagen (zijnde de maximumtermijn) verstreken zijn en het niet blijkt dat de verzoekende partij voor het einde van deze termijn het grondgebied heeft verlaten. De verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat niet geantwoord zou zijn op het derde onderdeel van haar enig middel inzake de haar gegeven termijn om het grondgebied te verlaten. Met haar betoog kan de verzoekende partij dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking van 1 september 2016 opgenomen grond.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

3.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. BAMPS,

de eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS